

Süt Kardeşler

— çitlembik · 21 Mayıs 2020

SÜT KARDEŞLER

Küçük ve şirin ilçemizde, yıllar öncesinde hüsrarla sonuçlanan bir düğün anlatılırdı kulaktan kulağa. Beni o kadar çok etkilemişti ki bu hikaye. Rüyalarımda sık sık görüp adeta o günleri ben de yaşırdım. Uykuya daldığım an sis bulutunun arasından, kalabalık insan sesleri ve davul sesleri duyardım ilk önce. Sonrasında da babamın anten ayarı yaptığı siyah beyaz televizyonumuz gibi, daha net görmeye başladım, gelişen olayları. Düğüne, duyduk duymadık, davetli davetsiz demeden geliyordu insanlar. Hiç bir masraftan kaçmamış, bir tek oğullarına, şanına yakışır bir düğün yapıyordu cemiyet sahipleri. Yörenin en ünlü aşçısı tutulmuş, büyükbaş hayvanlar kesilmiş, bol etli kapamalar yapılmıştı. Damadın sağdıçları ise ellerinde uzun küreklerle, keşkek dövüp maniler söylemişlerdi. Gün batarken kadınlar en güzel giysilerini giyip, elmas yüzüklerini, küpelerini, burma bileziklerini ve beşi bir yerdelerini takıp boy gösterisi yapıyorlardı adeta. Yavaş yavaş erkekler ve kadınlar kendilerine ayrılan alanlara geçiyorlardı. Ay şeklinde sıralanmış tahta sandalyelerin en ön sırasına ilçenin güzel kızları oturuyordu. Çingene çalgıcının maharetli elleri vurdukça darbukaya ortalığı hareketlendirmiş, eğlence doruğa çıkmıştı. Kıvrak oyun havasının ritmine dayanamayan yaşlı ama ruhu genç hanımlar, davet beklemeden atıyorlardı kendilerini sahneye. Çoluk çocuk savrulan paraları ve şekerleri toplama telaşındaydı. Erkekler için özel tutulan ekip de almıştı yerini. Tokmak sallıyordu davulcu neşeyle, klarnetçi eşlik ediyordu, başını hareket ettirip sağa sola, kulaklarına üflüyordu gençlerin bahşış bekleyerek. Kıvrak hareketlerle güzel çingene kıızı, zil çalıp göbek atıyordu ortalıkta. Çakır keyif adamlar, içki masasında tatlı sohbetler yapıp, sonrasında da sahneye fırlıyorlardı. Ayaklarını vura vura, omuzlarını sarsa sarsa, müziğin ritmine uysa da uymasa da, tüm hünerlerini gösterip dans ediyorlardı. Su gibi içkiler içiliyor, mezelerin biri gidip diğeri geliyordu. Düğün devam ederken tüm hızıyla, kanal boyunda bulunan tek katlı eski ve ahşap bir evden inanılmaz derecede haykırışlar ve iç parçalayıcı ağıtlar yükseliyordu. İçerideki büyük odada evin büyük kıızı Dudu, gözyaşları sel olmuş, yakasını bağrını yırtmış haykırıyordu. Sanırım on beş ya da on altı yaşlarında olmalıydı o günlerde. Saçları geceyi kışkandıracak kadar siyahtı, kalçasına kadar uzanıyordu, kocaman gözleri ağlamaktan şişmiş ve öfkeden çakmak çakmak olmuşlardı. Bu gece yapılan düğün onun ve Hasan'ın olabilirdi ama elleri kolları bağlanmış, kadere boyun eğmiş, yasağa uymuşlardı. Annesine isyan ederek haykırıyordu; bana o senin süt kardeşin dediniz niye daha önceden uyarmadınız bizi? Niye bizi yaşarken kabir azaplarına attınız? deyip yerden yere atıyordu kendini. Çaresizlik içinde annesi ve kız kardeşi de ağlıyor, kaderini kabul etmesi gerektiğini söylüyorlardı. İslam dini bunu emrediyordu, aynı göğüsten doyan çocuklar dinimizce kardeş sayılıyordu. Huysuz ve aksi olan ninesi Allah'a isyan etme dedi, otoriter bir ses tonuyla. Yaşlı kadın elindeki beş şişle ördüğü çorabına dikkatini tekrar vererek umursamadı torununu, nasıl olsa unuttur gider diyordu kendince. İsyanı Tanrıya değildi, kızgınlığı onu ve Hasan'ı uyarmayanlardaydı. Gönüllerine düşen ateşten sonra imkansızlıkların içinde eriyip yok olmuşlardı. Sınır krizi geçiren kız kapandığı yerden kalkıp, hayır bize bunu yapamazsınız, o beni severken gidip

evlenemez diye haykırıyordu. Bir tek umut ışığı dahi yok muydu? Dayanır mı baba yüreği kızının bu haline, aynı küçüklüğünde olduğu gibi sarılmış, saçını okşayıp naif bir ses tonuyla bir şeyler söyleyip, avutmaya ve rahatlatmaya uğraşıyordu. Kızları arasında ayırım yapmasa da, yeri bir başkaydı Dudu'nun. Sakindi yaradılışı, annesine benzerdi, duru bir su gibiydi. Küçük kızını da kendine benzetirdi, hareketliydi ve şakacıydı. Keşke hep küçük kalsalardı, büyüdükçe dertleri de büyüyordu. Suçluydular, haklıydı kızları hiç akıllarına gelip de siz süt kardeşiydiniz dememişlerdi. Hayat mücadelesinin içinde yoklukla uğraşırken atlamışlardı o ince ayrıntıyı. Düğün yerindekiler, olanlardan habersiz eğlenirken, damat çaresizlik içinde bir rüyanın içinde olduğunu düşünüp, kendisini uyandıracaklarını umut ediyordu. Bu davullar susacak, bu kalabalık gidecek ve hiçbir şey olmamışa dönecekti. Güzeller güzeli Dudu'nun aksine Hasan öyle ahım şahım yakışıklılığı olan bir erkek değildi. Uzun ince bedenli, güneş yanığı teniyle ve dökülmeye yüz tutmuş saçları vardı. Dudu içindeki yufka yüreğini sevmiştii, sevdalısının. Hasan bir an kendine gelerek babasının ona doğru baktığını hissetti, sert ve çelik gibi soğuktaki bakışları. Kaçmak istemiştii ardına bakmadan uzaklara, ama çok geç kalmıştı bu saatten sonra nereye gidebilirdi? Of Allah'ım of deyip, boğazına düğümlenen isyanını yutkunmaya çalışarak içine attı. Bir anda babasının yanına gelen annesinin telaşla, kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığını gördü. Suratındaki üzüntü ve telaş hissediliyordu. Neler oluyor? dedi içinden. Bir şeyler ters gidiyordu. Babası sendeleyerek kalktı yerinden. Hayır sarhoşluktan değildi, hiç kendini kaybetmiş halde görmemiştii onu. Bir anda kulaktan kulağına fısıltı, uğultu halinde yayılmaya başladı. Sağdıcını gönderdi bir şeyler öğrensini diye. Bir süre sonra gelen arkadaşı tereddüt içinde kalarak, biraz da kekeleyerek, olan biteni anlatmak zorunda kaldı. Dudu kendini bilmez halde yalın ayak evden dışarıya çıkmış, koşarken dengesini kaybedip, gece karanlığında hızla akan kanala düşmüştü. El birliğiyle kurtarılmıştı ama durumu hiç iyi değildi. Apar topar hastaneye kaldırılmıştı. Hasan ne yapacağını bilmez halde, dizlerinin üstüne çökmüş ağlıyordu. Düğüncüler bir bir dağılırken, gelin olanlardan dolayı üzgün, annesine beni eve götürün diye fısıldadı. Aradan geçen bir ayın ardından Dudu, evine akli dengesi yerinde olmadan dönmüş, zaten o günden sonra Hasan da ilçeden firar olup gitmişti. Çocukluğumun unutulmaz kahramanı, aklını yitirdikten sonra eve girememiş, sokaklarda dolaşan bir avare olmuştu. Evimizin arasında bulunan kısıқта yatıp kalkardı, yaz günlerinde. Annem ve ben evde pişen yemeklerimizden, ona da ikram ederdik, aç kalmaması için özen gösterirdik. Yine bir gün yemek götürmüştüm. Sadece gülümseyerek bana bakıp, hiç konuşmadan yemiştii azığını, düşünceli gözlerini boşluğına çevirerek. Çöpten oradan, buradan bulduğı çaput parçalarını toplayıp geliyordu kısığına. Merakla sordum ne yapacaksın bu kumaşlarla? Cevap vereceğinden emin değildim ama, şaşırtarak ilk defa benimle konuştu. Zavallı çaputçu Dudu, hiç giyemediğı gelinliğini dikiyordu. Bir kaç gün sonra ölüm haberi yayıldığı ortalığı. Şehrin biraz çıkışında, bir ağacın altında bulunmuştu cansız bedeni. Cenazesi defnedilirken tabutunun üstüne örtülmüştü kendi eliyle diktiğı gelinliğini. İlçemizde dilek dilenen gelin gibi süslenmiş bir ağaç var. Memleketime her gittiğimde bir çaput bağlar ellerimi açıp dua ederim, tüm içtenliğimle kavuşamayan tüm aşıklar için.H. Çiğdem Deniz.